

Arrest

nr. 242 614 van 21 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAMARCHE
Rue Grande 84
5500 DINANT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2020.

Gelet op de beschikking van 17 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LAMARCHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt

onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij het zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende koninklijk besluit van 15 februari 2019, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Het nieuw KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Albanië opnieuw aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.1. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch verzoekster onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4. De Raad merkt op dat de vaststelling dat verzoekster haar zoon in het kader van zijn eerste verzoek niet heeft aangehaald dat zijn vader hem, en ook verzoekster, geregeld sloeg en dat het omwille van dit huiselijk geweld was dat hij Albanië destijds verliet, maar dit wel plots aangeeft in het kader van zijn huidige verzoek, zeer bevreemdend overkomt en de geloofwaardigheid van het door zijn vader gebruikte

geweld aantast. De Raad kan verzoekster niet volgen waar zij stelt dat haar zoon tijdens zijn eerste verzoek toch heeft verteld over het geweld van zijn vader door te verwijzen naar de dingen die zijn vader hem verplichtte te doen zoals bijvoorbeeld met hem gaan werken. Uit de beslissing van haar zoon genomen door de commissaris-generaal in het kader van zijn eerste verzoek blijkt immers dat: "Volgens uw verklaringen heeft u de Albanese nationaliteit en bent u afkomstig uit Ballsh, Fier, Albanië. U bent actueel minderjarig. Samen met uw ouders en uw jongere broers woonde u sinds jonge leeftijd in Vlorë. U rondde in juni 2016 het negende jaar van de lagere school af met goede resultaten. Van uw vader mocht u daarna niet meer verder studeren. Hij zei dat het in Albanië niet nuttig was om naar school te gaan en stelde voor om samen ijzer te gaan verzamelen. Toen u dat weigerde, was uw vader triestig. Een jongen uit uw buurt, A.(...), was reeds eerder in Frankrijk geweest en was van plan om weer te vertrekken, en u werd overtuigd om met hem mee te reizen. U vertrok op 14 augustus 2014 en verstopte zich samen in een vrachtwagen, die per ferry naar Italië ging. Van daar reisde u per trein verder naar België, waar u op 17 augustus 2016 aankwam en de volgende dag uw asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte neer.

(...)

Volgens uw verklaringen wil u niet naar Albanië terugkeren omdat u er niet naar school zou kunnen gaan en omdat u niet houdt van de manier van leven in Albanië (CGVS, p. 7-10). Zelf kende u evenwel nooit concrete problemen in Albanië (CGVS, p. 8). Er wordt bovendien op gewezen dat onderwijs in Albanië slechts verplicht is voor de negen jaren van de lagere school, dewelke u succesvol heeft afgerond (CGVS, p. 4). De door u ingeroepen motieven voor uw vertrek uit Albanië zijn dan ook van louter socio-economische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.". Tijdens de beroepsprocedure bij de Raad in het kader van zijn eerste verzoek heeft haar zoon dergelijk geweld ook niet aangehaald. Door in haar verzoekschrift verder te stellen: "Dat hij niet aandrong op het aspect van het huiselijk geweld omdat hij hiermee veel moeite heeft.", biedt verzoekster geen verschoning en afdoende verklaring voor het feit dat haar zoon dit geweld ten tijde van zijn eerste verzoek niet heeft opgegeven als reden waarom hij destijds Albanië heeft verlaten. Verzoekster werpt geen ander licht op de vaststellingen dienaangaande uit de bestreden beslissing met haar voorgaand betoog.

De Raad wijst er voorts op dat haar zoon in het kader van zijn huidige verzoek verklaarde dat verzoekster hem in 2017 in België kwam opzoeken samen met zijn broers/haar andere zonen, waaraan hij toevoegde dat zijn vader/haar echtgenoot, die geweld tegen hen gebruikte, niet meekwam, al wist hij niet precies waarom zijn vader/haar echtgenoot in 2017 niet was meegekomen. Verzoekster verklaarde evenwel dat ze toen allemaal samen naar België kwamen om hem op te zoeken, ook zijn vader/haar echtgenoot.

Door in haar verzoekschrift het volgende te stellen: "Dat zij betreffende het bezoek van de familie aan H., die zich in België bevond, verklaart dat zijn vader niet aanwezig was, omdat hij hem niet gezien heeft.

Dat hij nochtans mee was op reis, maar dat hij zijn zoon niet kwam bezoeken.

Dat verzoekster uitlegt dat haar echtgenoot alleen kwam om haar in de gaten te houden en om ervoor te zorgen dat zij wel degelijk naar Albanië zou terugkeren na haar zoon te hebben bezocht.

Dat hij H. echter niet kwam bezoeken.", komt zij niet verder dan gekunstelde post-factum verklaringen teneinde haar relaas en het relaas van haar zoon alsnog met elkaar overeen te laten komen. Haar voorgaand betoog heft evenwel deze tegenstrijdigheid niet op.

Met het stellen in haar verzoekschrift dat H. sinds twee jaar in België leeft, dat hij dus niet dagelijks bij zijn moeder aanwezig was, dat hij dus door zijn jongere broer D. op de hoogte van de situatie werd gehouden, dat verzoekster, die haar zoon niet ongerust wou maken, hem geen details van de situatie gaf en zeker niet van de verschillende klachten en stappen die zij voor de echtscheiding ondernam, dat D. ook niet op de hoogte van alle details was en dat hij H. hier dus niet van informeerde, dat verzoekster H. slechts informeerde van de laatste klachten die zij bij de politie indiende omdat verzoekster na deze

twee vruchteloze pogingen besloot om het land te verlaten, biedt verzoekster geen afdoende verklaring/verschuiving voor en weerlegt noch ontkracht zij de vaststellingen uit de bestreden beslissing aangaande de onwetendheden van haar zoon, die overigens geen details betreffen, omtrent de situatie thuis na zijn vertrek naar België en het voortdurende en escalerende huiselijk geweld dat verzoekster ertoe bracht om Albanië te verlaten. Redelijkerwijze kan van een kandidaat-vluchteling worden verwacht dat hij op de hoogte is van de evolutie van zijn problemen en zijn recente situatie in zijn land van herkomst. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen aan.

Door aan te halen: “Dat de echtgenoot van verzoekster echter vaak alleen er op uit ging en dat hij dus mensen ontmoette die verzoekster niet kende.

Dat zij de namen van de vrienden van haar echtgenoot niet kan opgeven omdat zij hen nooit ontmoette.”, biedt verzoekster geen verschuiving en afdoende verklaring voor de vaststelling dat zij niet eens één volledige naam van één van de vele invloedrijke kennissen van haar echtgenoot kon geven, terwijl zij ervoor zouden gezorgd hebben dat er van haar politiekachten niets in huis kwam. Van een verzoeker om internationale bescherming kan in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich grondig en volledig informeert over al deze aspecten die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees. Dit tast de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vergeefse politiekachten aan.

Verzoekster stelt verder: “Dat, betreffende het beschermingsbevel gevisieerd door tegenpartij, verzoekster vermeldt dat zijn nooit verklaarde een beschermingsbevel te hebben ontvangen.

Dat zij van mening is dat het om een vertalingsfout gaat, omdat zij nooit van wie dan ook een beschermingsbevel ontving.”

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, toen haar hier expliciet naar werd gevraagd, uitdrukkelijk verklaarde de tolk goed te begrijpen (de notities van haar persoonlijk onderhoud van 16 oktober 2019, p. 2 en 23). Hoewel verzoekster er tijdens haar procedure op werd gewezen dat eventuele problemen gemeld moeten worden, maakte zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen melding van eventuele problemen met de tolk en/of de vertaling, en gaf zij daarentegen dus aan de tolk goed te begrijpen. Uit het gehoorverslag blijkt nergens dat er ook maar enig probleem is geweest met de communicatie tussen verzoekster en de tolk. Verzoekster maakte nergens melding van problemen inzake de communicatie of vertaling. Ook de advocaat die haar bijstond tijdens het gehoor maakte hiervan niet het minste gewag, doch deze gaf daarentegen in fine van het gehoor als antwoord, toen haar uitdrukkelijk werd gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen of op te merken, “Neen” (Ibid., p. 23). De Raad wijst er op dat, indien verzoekster tolk- of taalproblemen ondervond, het haar verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Verzoekster heeft dit evenwel nagelaten en maakt pas voor het eerst een opmerking over de vertaling in het verzoekschrift. Ze maakte eerder echter geen enkele opmerking over het verloop van het gehoor en eventuele problemen aangaande de uitwisseling tussen de tolk en haarzelf en de vertaling. Dat verzoekster dergelijke problemen aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Het is geenszins ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter te stellen dat haar verklaringen door de tolk verkeerd werden vertaald. Verzoeksters post factum- kritiek is dan ook laattijdig.

5. In zoverre verzoekster een selectieve lezing houdt van de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië, waarbij zij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, slaagt zij er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

6. Met betrekking tot het document “Stuk 2: Psychologisch attest van “Centre exil” dd 05 december 2019.”, gevoegd aan haar verzoekschrift, die zij voorlegt in verband met haar moeilijke emotionele gemoedstoestand, waarin staat dat zij symptomen vertoont die ook voorkomen bij PTSS, merkt de Raad op dat het attest niet vermeldt welk trauma aan de basis zou liggen van haar toestand/moeilijkheden. Voorts dient opgemerkt te worden dat uit het psychologisch attest niet blijkt dat haar cognitieve capaciteiten – hoewel er wel gesteld wordt dat zij concentratieproblemen zou hebben en zaken zou vergeten – dermate zouden zijn aangetast dat zij niet in staat zou zijn geweest om volwaardige

verklaringen af te leggen en deze op een zelfstandige en functionele wijze uiteen te zetten. Uit een lezing van de notities van haar persoonlijk onderhoud van 16 oktober 2019 blijkt bovendien dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze is geschied. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat zij tijdens het interview bij de DVZ aangaf geen problemen te kennen die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ). Het psychologische attest biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor de contradicties tussen haar verklaringen en de verklaringen van haar zoon.

Verzoekster heeft aan haar verzoekschrift "Stuk 3: WhatsApp berichten van de echtgenoot van de verzoekster dd oktober en november 2019.", gevoegd. De Raad merkt op dat deze berichten echter niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze berichten conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreffen de (dreig)berichten, berichten waarvan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kan worden nagegaan. Daarenboven kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scene worden gezet of op verzoek worden gestuurd. Derhalve kan aan deze berichten niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Het algemeen verwijzen naar "Stuk 4: Resolutie van de Europese Parlement van 15 februari 2017 over het rapport 2016 van de Commissie over Albanië (2016/2312 (INI)).", gevoegd aan haar verzoekschrift, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in haar land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

7. Betreffende verzoekster haar verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 augustus 2020, stelt verzoekende partij te volharden in het verzoekschrift. Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 7 oktober 2020 slechts volhardt in haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 17 augustus 2020 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist.

Verzoekende partij heeft aan haar verzoek tot horen WhatsApp/Messenger berichten met vertaling gevoegd en ter terechtzitting heeft zij ook dergelijke berichten met vertaling neergelegd. De Raad merkt op dat deze (dreig)berichten, berichten betreffen waarvan de herkomst en de werkelijke persoon achter het profiel waarvan deze uitgaan niet kan worden nagegaan. Daarenboven kunnen dergelijke berichten eenvoudigweg in scene worden gezet of op verzoek worden gestuurd. Derhalve kan aan deze berichten niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Verzoekende partij verwijst ook naar artikels en video's in het stuk dat zij ter terechtzitting heeft neergelegd. De Raad wijst erop dat een loutere verwijzing naar algemene informatie, zoals *in casu* verzoekende partij naar artikels en video's omtrent (huiselijk) geweld tegen vrouwen in Albanië, niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar deze algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

